

[Indenrigsministeren]

må ske i anvendelsen af de forskellige ressourcer, kan finde sin plads.

Derfor er jeg glad for den aftale, som er indgået, for det er jo netop en sådan længe-revarende stabilitet og et sikkert grundlag, der er en af de vigtige forudsætninger for, at den tilpasning, som vi taler så meget om her, har gode vilkår at komme til verden under. Derfor tror jeg, at det medansvar, som de kommunale organisationer har taget, og den bedre platform, de nu har at stå på i arbejdet, tilsammen vil være os et vældig godt grundlag for at opnå en række af de resultater, som vi i fællesskab ønsker.

Fru Hanne Andersen var inde på ventetidsproblemet igen. Jeg skal ikke gentage mig selv, man kun understrege, at dette, at det alene er spørgsmålet om kroner og øre, som betinger, at man kan nedbringe ventelisterne, efter min opfattelse kun er en halv sandhed. Sandheden er, at tilrettelægning er en vigtig ting, og jeg tror, det er almindelig erkendt, at det også i sygehussektoren spiller en rolle, om man i sin tilrettelægning af tingene har en sådan ansvarsfordeling, at det disponerede ansvar ligger så tæt på stedet som muligt, eksempelvis i afdelingen, og at det også giver os en række muligheder for i fællesskab at udnytte vores ressourcer bedre, end det måske undertiden finder sted. Det er altså delvis, men ikke alene et spørgsmål om kroner og øre.

Hr. Anker Jørgensen begrundede baggrunden for debatten. Jeg synes egentlig, at den situation, hvor regeringen i stor alvor i en lang række møder forhandler med de kommunale organisationer om noget så vigtigt som fundamentet for deres virksomhed i 1987 og 1988, er en meget afgørende fase. Jeg tror, hr. Anker Jørgensen selv har siddet i vigtige forhandlingsfaser og i hvert fald ikke ønskede, at de forhandlinger havde en islæt udefra, som kunne besværliggøre situationen. Jeg tror heller ikke, de kommunale organisationer har ønsket, at nogen skulle hjælpe dem i denne situation. Jeg tror godt, de kunne selv.

Sandheden er jo, at man, når man med sin begrundelse for forespørgslen anfører, at det nu drejer sig om at komme af med afgiften i 1986 og få skaffet større rammer i 1986, er helt inde i centrum af de forhandlinger, som foregik mellem regeringen og Amtsrådsforeningen, fordi alle vidste, at året 1986 indgik

som en del af grundlaget – formelen – for 1987 og 1988.

Derfor er det, der er fremsat dagsordensforslag om i dag, også en del, som flytter det fundament, som er aftalt for økonomien mellem regeringen og de kommunale organisationer. Allerede af den grund skal jeg tilråde, at man stemmer den dagsorden ned, som er foreslået af hr. Henning Rasmussen.

Henning Rasmussen (S):

Jeg vil gerne indlede med at sige til indenrigsministeren, at jeg då godt kan forstå, at indenrigsministeren gerne ville have, at folketinget helt blander sig uden om, hvad der foregår i regeringen og mellem regeringen og resten af befolkningen, men det vil vi naturligvis ikke tjene indenrigsministeren i – hvorfor skulle vi det?

Vi har også i den socialdemokratiske folketingsgruppe en opfattelse af indgrebet i 1986 – en opfattelse, som de kommunale organisationers folk er enige med os i, og som vi godt vidste regeringen ikke ville og stadig væk ikke vil give sig en tøddel på. Det vidste alle parter. Det er derfor en lidt forløren forargelse, hr. indenrigsminister.

Dernæst vil jeg gerne spørge, om det nu er rigtigt, at der alene er sket det, at liggetiden for patienter er blevet skåret forsvarligt ned. Vi, der har haft, jeg er næsten lige ved at sige vores daglige gang i sygehusvæsenet, og som stadig væk følger med i, hvad der foregår i sygehusvæsenet en lang række steder, ved, at man får det pres ovenfra i en række situationer på afdelingen, at vi skal ned på så og så mange patienter, og derfor må finde ud af, hvem der bedst kan tage hjem af dem, der egentlig under andre omstændigheder nok ville være blevet en dag eller to længere. Vi kender til den situation, hvor man har sagt: nu skal vi have 5 døgn afsnit – sengeafdelinger, der kun er belagt med patienter ugens fem første dage; så skal de væk fra sengeafdelingen fredag aften, og der kommer ingen ind før mandag morgen. Det race, der er for at tømme afdelingerne, få sendt så mange som muligt hjem og få flyttet dem andre steder hen, hvor de føler sig utrygge, har nedskæringerne og dermed regeringen skabt. Det er altså ikke bare et spørgsmål om en fagligt forsvarlig nedsættelse af liggetiden; den kan vi bestemt ikke have noget imod.